

ΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἡ γνώμη τοῦ δικαστοῦ **HUGO L. BLACK**

Εἶναι γνωστὸς ὁ νόμος Μὰκ Κάρραν «περὶ ἐλέγχου τῶν ἀνατρεπτικῶν ἐνεργειῶν» στὶς ΗΠΑ. Ἡ συνταγματικότητά του προσβλήθηκε στὸ Ἀνώτατο Δικαστήριον, ἀλλὰ ἡ προσφυγὴ ἀπορρίφθηκε στὶς 5 Ἰουνίου 1961. Ἀντίθετη γνώμη πρὸς τὴν ἀπόφαση, διατύπωσαν πλείστα μέλη τοῦ δικαστηρίου. Ἰδιαίτερη ὁμῶς ἀξία, ἀπὸ πλευρᾶς νομικῆς ἐπιχειρηματολογίας καὶ μέριμνας γιὰ τὴν προάσπιση τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν, εἶχε ἡ γνώμη τοῦ Δικαστῆ κ. Hugo L. Black.

I.- Ὁ Ν. τοῦ 1950 «γιὰ τὸν ἔλεγχο τῶν ἀνατρεπτικῶν ἐνεργειῶν» τοῦ ὁποίου κρίνουμε τὴν συνταγματικότητά, προσδιορίζει τὶς ἐνώσεις, σωματεῖα κλπ. ποὺ ἔχουν «κομμουνιστικὴ δραστηριότητα» καὶ τὰ υποχρεώνει νὰ ζητήσουν τὴν ἐγγραφὴ τους σὲ εἰδικὸ βιβλίο καὶ νὰ δώσουν ταυτόχρονα κάθε πληροφορία σχετικὴ μὲ τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα, τοὺς πόρους τους, τὴν δραστηριότητά τους καὶ τὰ μέλη τους.

Ἡ Ἐπιτροπὴ Ἐλέγχου κατὰ τῶν Ἀνατρεπτικῶν ἐνεργειῶν, προσκάλεσε βάσει τοῦ ἀνωτέρου νόμου τὸ Κ.Κ.Α. νὰ ζητήσῃ τὴν ἐγγραφὴ του. Ὅμως αὐτὸ ἀμφισβήτησε τὴν νομιμότητα τῆς προσκλήσεως, ἰσχυριζόμενον τὴν ἀντισυνταγματικότητα τοῦ νόμου, ποὺ θεσπίζει τὴ θέση τοῦ ἐκτὸς νόμου, μὲ τὰ παρακάτω ἐπιχειρήματα.

Ὁ νόμος αὐτὸς ἐξεταζόμενος βάσει τῆς ὑπάρχουσας νομοθεσίας κατὰ τῶν μελῶν τοῦ Κ.Κ.Α., ἀπειλεῖ τὶς ἐνώσεις, τὰ σωματεῖα κλπ. ὅπως καὶ τὰ μέλη τους, τὰ ὁποῖα θὰ ζητήσουν τὴν ἐγγραφὴ τους μὲ ἀτίμωση, ταπεινώσεις καὶ ἐξευτελισμούς κάθε μορφῆς, πρόστιμα, δημεύσεις καὶ βαρεῖες ποινὲς φυλακίσεως, ποὺ θὰ πηγάζουν ἀπὸ τὸ γεγονὸς καὶ μόνο τῆς ἐγγραφῆς, σὲ τρόπο ὥστε, τὸ κόμμα αὐτὸ νὰ μὴ δύναται νὰ συνεχίσει τὴν ὑπαρξή του.

II.- Πιστεύω πῶς δὲν θὰ ἦτο ὑπερβολικὸ νὰ ἐπαναλάβει κανεὶς, ὅτι, ἂν οἱ ἐλευθερίες τῆς γνώμης, τοῦ τύπου, τοῦ ἀναφέρεσθαι καὶ τοῦ συνέρχεσθαι, τὶς ὁποῖες κατοχυρώνει ἡ πρώτη διακήρυξη τοῦ συντάγματος, συμπεριληφθοῦν στὶς ἀρχὲς τὶς ὁποῖες ἀποκηρύσσουμε, ὑπάρχει κίνδυνος ἀργὰ ἢ γρήγορα νὰ ἀπαρνηθοῦμε τὶς πιὸ προσφιλεῖς μας ἰδέες. Ἡ πρώτη ἀπαγόρευση ποὺ θὰ διατάξῃ ἓνα σωματεῖο, γιὰτὶ ὑποστηρίζει ἰδέες ποὺ δὲν μᾶς ἀρέσουν, εἴτε τὸ σωματεῖο αὐτὸ εἶναι πολιτικὴ, εἴτε ὄχι ὀργάνωση, θὰ εἶναι μιὰ «μαύρη ἡμερομηνία» στὴν ἱστορία ἐνὸς ἐλεύθερου λαοῦ.

III.- Τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριον μὲ τὴν ἀπόφασή του, ἐπιχειρεῖ, κυρίως, νὰ ἐξηγήσῃ,

γιατί δὲν ἐξετάζει κανένα ἀπὸ τοὺς βασικοὺς λόγους τῆς μὴ συνταγματικότητος τοῦ νόμου, ἀλλὰ περιορίζεται νὰ ἀποφασίσῃ σὰν νὰ ἐπρόκειτο μόνο γιὰ νόμο, ποὺ δὲν ἀπαιτεῖ παρὰ τὴν ἐγγραφὴ σὲ εἰδικὸ βιβλίο μιᾶς ἐνώσεως καὶ τίποτε ἄλλο. Δὲν μπορῶ νὰ ὑπογράψω μιὰ ἀπόφαση στηριζόμενη στὴν παραπάνω ἀπλοϊκὴ σκέψη. Ἄν ἐπρόκειτο μόνο γιὰ ἐγγραφὴ, θὰ δεχόμουν ἀμέσως ὅτι τὸ Κογκρέσσο ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ κάθε πρόσωπο ποὺ ἐνεργεῖ σὰν ἀντιπρόσωπος ξένης ἐπιχειρήσεως νὰ δηλώσῃ τὶς δραστηριότητες ποὺ θὰ ἀναπτύξῃ μ' αὐτὴ τοῦ τὴν ιδιότητα, ὅπως λ.χ. προβλέπει ὁ νόμος γιὰ τὴν ἐγγραφὴ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ξένων ἐπιχειρήσεων. Ὁ νόμος, ὁμῶς, ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ δὲν στηρίζεται στὴν ἀρχὴ ὅτι «μποροῦμε νὰ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὸ λαό μας γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κρίνῃ τὸ σωστὸ ἀπὸ τὸ ἀπατηλὸ ἂν τὸν πληροφορήσουμε σωστά», στὴν ὁποία στηρίζεται ὁ νόμος γιὰ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ξένων ἐπιχειρήσεων, ἀλλ' ἀντίθετα, στὴν ἀρχὴ «ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὸν ἀμερικανικὸ λαὸ καὶ ἂν ἀκόμα τὸν πληροφορήσουμε σωστά». Ἡ ἀρχὴ στὴν ὁποία στηρίχθηκε τὸ Κογκρέσσο ὅταν ψήφισε τὸν ἐν λόγω νόμο εἶναι ἡ ἴδια ἐκείνη, στὴν ὁποία στηρίχθηκε ὅταν ψήφισε τὸ νόμο Σμίθ, ποὺ θέσπισε σὰν ἀδίκημα τὴν ἐγγραφὴ ἐνὸς πολίτη σὰν μέλος τοῦ ΚΚΑ καὶ βάσει τοῦ ὁποίου δικάστηκε σὲ πέντε χρόνια φυλάκιση, ἓνας Ἀμερικανὸς πολίτης, γιὰτὶ ἔγινε μέλος τοῦ Κ.Κ.Α.

Οἱ βασισμένες σ' αὐτὴ τὴν ἀρχὴ νομοθετικὲς διατάξεις ποὺ ἰσοδυναμοῦν στὴν πραγματικότητα μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι ἡ Κυβέρνηση πρέπει νὰ ἐνεργεῖ σὰν φύλακας προστάτης, ὥστε νὰ προφυλάξῃ τοὺς Ἀμερικανοὺς πολίτες ἀπὸ κάθε συζήτηση πάνω στὴν κυβερνητικὴ πολιτικὴ ὅχι μόνο δὲν ἐξασφαλίζουν, ὅπως θάπρεπε νὰ τὸ κάμουν, «τὶς πολύτιμες ἐλευθερίες ποὺ ἐγγυᾶται ἡ πρώτη διακήρυξη» ἀλλὰ ἀντίθετα τὶς προσβάλλουν ἄμεσα.

IV. Στὴν πραγματικότητα, ἡ ἐγγραφὴ

σὲ εἰδικὸ βιβλίον τῶν «ἐνώσεων μὲ κοιμμουνιστικὴ δραστηριότητα» σύμφωνα μὲ τὸ κείμενον τοῦ ἐν λόγῳ νόμου, σημαίνει καθαρὰ καὶ ξάστερα ὅτι ἡ ἐνὼση καὶ τὰ μέλη της ποὺ ἐγγράφησαν στὸ εἰδικὸ βιβλίον ἀνήκουν στὴν ὑπηρεσία μιᾶς ξένης δικτατορίας, ἔχουν υἱοθετήσει μιὰ τακτικὴ κατασκοπεύειας καὶ σαμποτάζ, ἄνευ δισταγμοῦ, καὶ ἀποτελοῦν μέλη ἐνὸς παγκόσμιου ἐπαναστατικοῦ κινήματος, ποὺ ἔχει σὰν σκοπὸ νὰ ἐγκαθιδρύσει, μὲ τὴν προδοσίαν, τὴν ὑποκρισίαν, τὴν τρομοκρατίαν καὶ μὲ ὅλα τὰ μέσα ποὺ θὰ κρίνονται ἀναγκαῖα μιὰ ὁλοκληρωτικὴ κοιμμουνιστικὴ δικτατορία, σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Κάθε ὁργάνωση ποὺ ὑποχρεώνεται νὰ ἐγγραφεῖ στὸ εἰδικὸ βιβλίον, θεωρεῖται κατὰ τὸν νόμον σὰν «μία ὁργάνωση μὲ χιλιάδες μέλη, ὑποδουλωμένα σὲ μιὰ σιδερένια πειθαρχία, ποὺ περιμένει τὴν κατάλληλὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ ἀνατρέψει μὲ τὴ βία τὴν Κυβέρνηση.

Τὰ μέλη μιᾶς τέτοιας ὁργανώσεως θεωροῦνται, σύμφωνα μὲ τὸ νόμον αὐτό, ὅτι ἔχουν ἀπαρνηθεῖ τὴν ἰδιότητά τους σὰν Ἀμερικανοὶ πολίτες γιὰ νὰ ἀφιερωθοῦν ἐντελῶς σὲ μιὰ ξένη χώρα ποὺ διευθύνει καὶ ἐλέγχει τὸ παγκόσμιον κοιμμουνιστικὸ κίνημα.

Ἀπ' ὅσα ἐκθέσαμε παραπάνω, προκύπτει ἡ οὐσιώδης διαφορὰ τῆς ἐγγραφῆς ποὺ καθιερώνει ὁ ἐν λόγῳ νόμος ἀπὸ τὴν ἐγγραφή ποὺ ἀπαιτεῖ ὁ νόμος γιὰ τὶς ξένες ἐπιχειρήσεις.

V. Ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου αὐτοῦ εἶναι νὰ καταστήσει ἀδύνατη τὴ λειτουργία κάθε ἐνώσεως, σωματείου κλπ., ποὺ θὰ ἐκαλεῖτο νὰ ἐγγραφεῖ στὸ εἰδικὸ βιβλίον. Γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὸν σκοπὸ αὐτό, ὁ νόμος προβλέπει αὐστηρότατες ποινὲς ὥστε νὰ ὑποχρεώσει τοὺς πολίτες νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὶς διατυπώσεις τῆς ἐγγραφῆς ἐντὸς τῶν καθορισμένων προθεσμιῶν. Ἔτσι ὀρίζεται ὅτι κάθε παράβαση τῶν διατυπώσεων τούτων τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον 10.000 δολλαρίων, ἢ μὲ φυλάκιση 5 ἐτῶν, ἢ καὶ μὲ τὶς δύο ποινές.

Σὰν παράβαση θεωρεῖται κάθε μέρα καθυστέρησεως τῆς ἐγγραφῆς τῆς Ἐνώσεως καὶ κάθε παράλειψη ἐγγραφῆς στὸ βιβλίον τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεως ἐνὸς μέλους της, σὲ τρόπο ὥστε γιὰ καθυστέρηση τριάντα ἡμερῶν στὴν ἐκτέλεση τῶν παραπάνω διατυπώσεων, ἓνας δικαστὴς μπορεῖ νὰ ἐπιβάλῃ πρόστιμο 300.000 δολλαρίων καὶ φυλάκιση 150 ἐτῶν, ὑποχρεώνοντας τὶς ἐνώσεις κοιμμουνιστικῆς δραστηριότητος καὶ προσωπικὰ τὰ μέλη τους, νὰ δίνουν πληροφορίες λεπτομερεῖς γιὰ τὴν ταυτότητα καὶ τὴν δραστηριότητά τους. Ὁ νόμος τοὺς ἀφήνει ἐκτεθιμένους σὲ κάθε εἶδους δίωξη. Κάθε ἐνὼση γραμμμένη στὸ εἰδικὸ βιβλίον, δὲν ἔχει δικαίωμα στὴ μείωση τῶν φόρων ὅπως καὶ κάθε ἄλλη, πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖ εἰδικὸ γραμματόσημο γιὰ νὰ φαίνεται ὅτι πρόκειται γιὰ ἐνὼση μὲ κοιμμουνιστικὴ δραστηριότητα, μὲ ὅλο τὸ ἀτιμωτικὸ περιεχόμενο ποὺ δίνει ὁ νόμος στὴν εἰσηγητικὴ τοῦ ἐκθεσίου στὸν ὁρο

αὐτό. Τὰ μέλη κάθε τέτοιας ἐνώσεως δὲ μποροῦν νὰ εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι ὅποιαδήποτε μορφῆς, οὔτε νὰ ἐργάζονται σὲ ἰδιωτικὴ ἐπιχείρηση ποὺ ἔχει ἀναλάβει ἐκτελέσεις ὅποιασδήποτε μορφῆς δημοσίων ἔργων, δὲν μποροῦν νὰ ζητήσουν διαβατήριον μὲ ἀπειλὴ φυλακίσεως πέντε ἐτῶν. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ νόμος ἀφοῦ κάνει τὴ ζωὴ στὴν Ἀμερικὴ ἀφόρητὴ γιὰ ἓνα μέλος τοῦ κοιμμουνιστικοῦ κόμματος, θεωρεῖ ἀδίκημα κάθε προσπάθειά του νὰ ἀναχωρήσει στὸ ἐξωτερικόν. Ὁ νόμος ἀπαιτεῖ νὰ δίνεται εὐρύτατη δημοσιότητα στὶς πληροφορίες ποὺ παρέχονται σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις του, σὲ τρόπο ὥστε ἐκεῖνοι ποὺ καθορίζονται σὰν μέλη, νὰ ὑφίστανται ὄχι μόνο τὶς ἐπιπτώσεις καὶ τὶς μειώσεις στὰ δικαιώματά τους, σὰν Ἀμερικανῶν πολιτῶν, ἀλλὰ νὰ ὑφίστανται καὶ ὅλες τὶς ποινικὲς διώξεις καὶ τὶς διοικητικὲς ἐνοχλήσεις, ποὺ γνωρίζουν ἐπὶ τόσα ἔτη.

VI. Ὅλες οἱ ἐξευτελιστικὲς ταπεινώσεις ποὺ ἐπιβάλλονται σύμφωνα μὲ τὸ νόμον «ἐγγραφῆς» στὸ κόμμα καὶ στὰ μέλη του, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τὴν πλειοψηφία τοῦ Ἀκυρωτικοῦ, ποὺ ἐπικαλεῖται μιὰ ὑποτιθέμενη διαφωνία, μὲ μιὰ νομολογία ποὺ θέλει ὅσο τὸ δυνατό νὰ παραμερίσει τὰ συνταγματικὰ προβλήματα. Ἔτσι ἡ πλειοψηφία τῆς ἀποφάσεως ἀσχολεῖται διὰ μακρῶν μὲ ζητήματα ἂν τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἀφορᾷ ὁ νόμος, θὰ συμμορφωθοῦν ἢ ὄχι μὲ τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ τοὺς ἐπιβάλλει, κάποτε μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ ὑποθέτει ὅτι τὰ μέλη τέτοιων ἐνώσεων θὰ βρίσκον φυσικὸ νὰ προμηθεύσουν τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα γιὰ νὰ καταδικασθοῦν βάσει τοῦ νόμου Σμίθ. Ἡ πλειοψηφία τέλος τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀκυρωτικοῦ θεωρεῖ ὅτι δὲν ἔχει τὴ δυνατότητα (ἐμποδίζεται) νὰ ἀσχοληθεῖ μὲ συνταγματικὰ προβλήματα, γιὰτὶ πρὸς τὸ παρὸν δὲν πιθανολογεῖται συνταγματικὴ παράβαση, δεδομένου ὅτι δὲν ὑφίσταται μεταξὺ τοῦ κράτους τῶν Η.Π.Α. καὶ τοῦ Κ.Κ.Α. κανένα ζήτημα δικαστικῆς ἀρμοδιότητος, παρὰ μόνο ἡ ὑποχρέωση αὐτοῦ νὰ ἐγγραφεῖ στὸ εἰδικὸ βιβλίον. Δὲν βρίσκω καμμιά δικαιολογία στὴν ἀποψη τῆς πλειοψηφίας, ὅτι δὲν ἔχει ἀρμοδιότητα νὰ ἐπιληφθεῖ τῶν σοβαρῶν αὐτῶν συνταγματικῶν προβλημάτων. Τὸ Ἐφετεῖο ἀνάλαβε τὶς εὐθύνες του μὲ τὴν ἀπόφασή του. Ἡ Κυβέρνηση δὲν ζήτησε ἀπὸ τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριον νὰ ἀρνηθεῖ νὰ ἀποφανθεῖ ἐπὶ τῶν σπουδαίων αὐτῶν θεμάτων.

Ἄν ἡ πλειοψηφία δέχεται ὅτι ὁ ἐν λόγῳ νόμος ἀξίζει στὸ σύνολό του καὶ ὅτι τὸ Κογκρέσσο ἔχει τέλος ὅλη τὴν ἐξουσία νὰ θέσει ἐκτὸς νόμου τὶς ὁμάδες ποὺ ὑποστηρίζουν ἐπικίνδυνες ἰδέες, ἢ ἄρνηση νὰ κρίνῃ τὴν συνταγματικότητα τοῦ νόμου νομίζω ὅτι εἶναι λανθασμένη. Ἀλλὰ ἂν λόγῳ ἐνὸς καθ' ὕλην περιορισμοῦ τῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ Κογκρέσσου, ὁ νόμος δὲν εἶναι ἀπόλυτα ἔγκυρος, κρίνω ὅτι πρέπει νὰ τὸ διακηρύξουμε τώρα ἀμέσως. Τὸ Δικαστήριον μὲ τὴν ἀρνησιδικία,

ἐπιτρέπει ὅπως αὐτὸ τὸ σπουδαῖο πρόβλημα ρυθμίζεται παρεπιπτόντως.

Γιατὶ τὸ κόμμα, κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀμφοσθητουμένου συνταγματικοῦ κύρους φοβερὲς πιέσεις, ποὺ ἀσκούνται πάνω σ' αὐτὸ καὶ στὰ μέλη του, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει, ἔστω, κι' ἂν αὐτὲς οἱ πιέσεις δὲν ἐπικυρωθοῦν ἀπὸ τὸ Δικαστήριον. Ἔτσι ὁ μόνος τρόπος ποὺ διάλεξε τὸ δικαστήριον γιὰ νὰ ἀποφύγει ἓνα συνταγματικὸ πρόβλημα, συνίσταται στὸ νὰ ἀφήσει νὰ διαλυθεῖ ἓνα κόμμα ποὺ ἔθεσε τὸ πρόβλημα τῆς συνταγματικότητος ἢ μὴ τῆς καταργήσεώς του. Ὁ νόμος αὐτὸς περιπλέκει τὴ χώρα μας, γιὰ πρώτη φορά, στὴν ἐπικίνδυνη περιπέτεια τοῦ νὰ θέσει ἐκτὸς νόμου, ὁμάδες ποὺ πρεσβεύουν δόγματα ποὺ ἔχουν ἤδη ἀπορριφθεῖ ἀπ' ὅλους σχεδὸν τοὺς Ἀμερικανούς. Γιατὶ ὅταν ἀρχίζουμε νὰ θέτουμε ἐκτὸς νόμου ὁποιαδήποτε κόμματα ἢ ὁμάδες, κανένας δὲ μπορεῖ νὰ προβλέπει ποῦ θὰ σταματήσει αὐτό. Ἡ μέθοδος αὕτη στὶς περισσότερες χώρες ποὺ ἐφαρμόστηκε, ὠδήγησε στὸ μονοκομματισμό. Ἐνα εἶδος τραγικῆς εἰρωνείας χαρακτηρίζει τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ τοῦ νόμου, ποὺ ρητὰ προορισμένος νὰ προφυλάξει τὴ χώρα μας ἀπὸ μιὰ «ὀλοκληρωτικὴ δικτατορία» καὶ ἀπὸ τὸ «μονοκομματισμό», προτίμησε γιὰ νὰ πετύχῃ αὐτὸ τὸν ἀξίεπαινο σκοπὸ, νὰ θέσει ἐκτὸς νόμου ἓνα κόμμα, δηλαδὴ μὲ μέθοδο ποὺ χαρακτηρίζει τὶς ὀλοκληρωτικὲς δικτατορίες.

Νομίζω πὼς ὑποχρεούμεθα νὰ ἐξετάσουμε τὸ ζήτημα καὶ νὰ ἀποφανθοῦμε μὲ τὴν συνείδησιν τῆς εὐθύνης ποὺ ἀναλαμβάνουμε τόσο ἀπέναντι τοῦ Κογκρέσσου, ὅσο καὶ ἀπέναντι τοῦ Ἀμερικάνικο λαοῦ.

VII. Ὁ νόμος εἶναι ἀντισυνταγματικὸς κατὰ τὴν γνώμην μου γιὰ τοὺς πῖο κάτω λόγους:

Ὁ πρῶτος λόγος εἶναι ὁ τύπος τοῦ νόμου ποὺ περιλαμβάνει διατάξεις «ἀστικοῦ θανάτου» τὸν ὁποῖο ἀπαγορεύει τὸ Σύνταγμα μας. Πραγματικὰ οἱ διατάξεις αὐτὲς ἐπιβάλλουν κάθε μορφῆς περιορισμούς, κυρώσεις καὶ ποινές, χωρὶς νὰ προηγηθεῖ δικαστικὴ ἀπόφασις. Τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ ποὺ ὁ νόμος ἀπαριθμεῖ σὰν «κομμουνιστικὲς δραστηριότητες» καὶ τὶς ὁποῖες τὸ Δικαστήριον τὶς δέχεται, παρὰ τὸ Σύνταγμα ποὺ ἀπαιτεῖ τὴν ἔρευνα τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν ἀπὸ τὸ τακτικὸ Δικαστήριον, χρησιμεύουν στὴν πρακτικὴ καὶ γιὰ τὴ στήριξιν τοῦ κατηγορητηρίου καὶ σὰν ἀπόδειξιν τελέσεως τῶν πράξεων τοῦ κατηγορητηρίου κατὰ τρόπο, ὥστε τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα νὰ ὑποκύβει κάτω ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ νόμου. Ὁ νόμος αὐτὸς κηρύττει χωρὶς δισταγμούς τὰ μέλη τοῦ κόμματος, ἐνόχους, ἐναντίον τῶν ὁποίων καθορίζει ποινές. Ταυτόχρονα τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ, τὰ ὁποῖα δέχεται ὁ νόμος σὰν ὑπάρχοντα, εἶναι ἄρκετὰ γιὰ νὰ στηρίξουν τὴν ἐνοχὴ ὁποιοῦδήποτε προσώπου, τὸ ὁποῖο ἓνας πληροφοριοδότης θὰ καταγγεῖλει ἁορίστως ὅτι κάποτε ἦτο μέλος

τοῦ Κ.Κ.Α. Πρὸς τοῦτο, καὶ ἂν ὑποθέσουμε ὅτι σὲ συγκεκριμένες περιπτώσεις δὲν εἶναι πλήρη τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ τὰ ὁποῖα ὁ νόμος δέχεται σὰν ὑπάρχοντα, ὅπως ἐκθέτουμε παραπάνω, δύνανται νὰ συμπληρωθοῦν αὐτὰ ἐκ τῶν ὑστέρων, μὲ στοιχεῖα προερχόμενα ὅχι ἀπὸ τὸ Δικαστήριον, ἀλλὰ ἀπὸ ἓνα διοικητικὸ ὄργανισμὸ, ποὺ δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνεξαρτήτους δικαστὲς καὶ δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ σεβαστεῖ τὴν θεμελιώδη ἀρχὴ τοῦ Συντάγματος, ποὺ ἀπαιτεῖ νὰ δικαστεῖ ὁ πολίτης ἀπὸ τακτικὰ Δικαστήρια. Καὶ ὅμως οἱ διαβεβαιώσεις τοῦ Διοικητικοῦ τούτου Ὁργανισμοῦ καθὼς καὶ ὅσες ὁ νόμος δέχεται χωρὶς καμμιὰ ἔρευνα, ἀποτελοῦν πλήρη ἀπόδειξιν καὶ δὲν ἐπιτρέπεται στὸν κατηγορούμενον γιὰ παράλειψιν ἐγγραφῆς στὸ εἰδικὸ βιβλίον, νὰ ἀνταποδείξει τὴν ἀναλήθειαν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Τακτικοῦ Δικαστηρίου. Ἔτσι ὁ νόμος αὐτός, ὅχι μόνον εἶναι νόμος ποὺ ἐπιβάλλει τὴν ποινὴ «ἀστικοῦ θανάτου», ἀλλὰ παραβιάζει ὅλους τοὺς κανόνες τῆς δικονομίας, ἀγνοώντας ἐντελῶς τὴν διακήρυξιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτη.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρώτην διακήρυξιν, ἓνα πρᾶγμα εἶναι σαφές: Ὅτι ἔχει σὰν ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὴν τὴν διασφάλισιν τῆς ἀπόλυτης ἐλευθερίας ἀνταλλαγῆς ἰδεῶν πάνω σὲ ὅλα τὰ προβλήματα δημοσίου ἐνδιαφέροντος (δημοσίας τάξεως), καὶ αὐτὸ σημαίνει, καθὼς ἐξυπακούεται, τὴν ἀνταλλαγὴν ὅλων τῶν ἰδεῶν μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο καὶ ἂν ἐκφράζονται στὶς ἄλλες χώρες καὶ ὁποιοδήποτε καὶ ἂν εἶναι οἱ ἀλλαγές ποὺ οἱ ἰδέες θὰ ἐπιφέρουν στὸ ἰσχύον πολιτικὸν καθεστῶς.

Τὴ στιγμὴν ποὺ ἡ χώρα μας προσπαθεῖ νὰ διαδόσῃ σὲ ὅλο τὸν κόσμον τὸ ὑψηλὸν ἰδεώδες τῆς δημοκρατίας — ἰδεώδες ἐπαναστατικὸ γιὰ ἄρκετὰ κράτη — φαίνεται ἰδιαίτερα ἀπρόσφορη ἡ ἐκλογὴ τῆς καταπνίξεως στὴν ἴδια χώρα, τῶν ἐλευθεριῶν ποὺ ἔχουν διασφαλιστεῖ ἀπὸ τὴν πρώτην διακήρυξιν. Τὰ ἴδια ἐπιχειρήματα ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἐδῶ γιὰ νὰ τεθοῦν ἐκτὸς νόμου οἱ κομμουνιστικὲς ἰδέες, θὰ μπορούσαν νὰ χρησιμεύσουν σὲ ἄλλες χώρες, γιὰ νὰ δικαιώσουν τὴ θέσιν ἐκτὸς νόμου τῶν δημοκρατικῶν ἰδεῶν.

VIII. Ἡ ἐλευθερία ποὺ ἔχει ὁ καθένας νὰ ὑποστηρίξῃ γνώμες ἀναφερόμενες σὲ προβλήματα δημοσίας τάξεως, διὰ μέσου ὁργανώσεων ὅπως τὰ κόμματα καὶ τὰ πολιτικὰ σωματεῖα, ἔχει προβλεφθεῖ καὶ κατοχυρωθεῖ ἀπὸ τὴν πρώτην διακήρυξιν. Ἡ ὕπαρξις αὐτῶν τῶν ὁργανώσεων συνιστᾷ ἀπὸ αἰῶνες, τὸ ἀναγκαῖον πλαίσιον γιὰ τὴν κυκλοφορίαν τῶν γνώμων ποὺ ἀφοροῦν τὴν κυβερνητικὴν πολιτικὴν, καὶ ἡ διάλυσις αὐτῶν τῶν ὁργανώσεων, ἀποτελοῦσε καὶ παραμένει πάντα ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα μέτρα ποὺ ἔλαβαν τὰ ὀλοκληρωτικὰ καθεστῶτα. Τοὺς τελευταίους μῆνες ἔχουν ἤδη ληφθεῖ τέτοια μέτρα σὲ ἄλλα κράτη. Πρὶν λίγες ἑβδομάδες δημοσιεύθηκε ἓνα διάταγμα σὲ μιὰ ὀλοκληρωτικὴν χώ-

ρα που απαγορεύει την ύπαρξη κάθε οργανώσεως ακόμα και του Ροταριανού όμιλου. Άλλωστε και οι πρόγονοί μας δέ γλύτωσαν απ' αυτή τη μέθοδο. Στην Άγγλία, πριν από τον αποικισμό της χώρας μας, οι άνδρες και οι γυναίκες που ανήκαν σε οργανώσεις έτερόδοξες, θρησκευτικά, πολιτικά και κοινωνικά, υφίσταντο συχνά φυλακίσεις, ακρωτηριασμούς, προπηλακισμούς, έξορίζοντο ακόμα και έξετελούντο, έξ αιτίας των ιδεών τους. Ένα τέτοιο παράδειγμα της νομοθεσίας που χρησιμεύει σαν δάση στις διώξεις των αντιφρονούντων, μάς δίνει ένα διάταγμα του 1593, τὸ ὁποῖο ἀποβλέπει στην έκμηδένιση των θρησκευτικῶν (έτεροδόξων) αἱρέσεων.

«Γιὰ νὰ προλάβουμε νὰ διαλύσουμε τίς συναμωσίες και τίς σκοτεινές δολοπλοκίες των γνωστών κινδύνων που κάθε μέσα έξυφαίνονται και έπεπειλούνται έναντίον της φιλεύσπλαχνου ήγεμόνας μας, της Αύτης Μεγαλειότηας της Βασίλισσας και του φιλανθρώπου Κράτους μας, από πρόσωπα διεστραμένα και αδιάντροπα, που αὐτοχαρακτηρίζοντα ὡς καθολικοί, ἐνῶ εἶναι στην πραγματικότητα κατάσκοποι και μυστικοί πράκτορες που ενεργοῦν ὄχι μόνο για λογαριασμό ξένων έχθρῶν της Μεγαλειότητάς της, ἀλλὰ ἐπίσης και για λογαριασμό ὀρισμένων προδοτῶν και επαναστατῶν γεννημένων στο ἔδαφος και στην δικαιοδοσία της υψηλότητάς της, και οι ὁποῖοι, ἀποκρύβοντας τίς μισαρές βλαβερές προθέσεις τους ὑπὸ τὸ ἀπατηλὸ πρόσχημα της θρησκείας και της συνειδήσεως, κυκλοφοροῦν μυστικά και γλυστροῦν σιγά-σιγά στο ἔσωτερικὸ τοῦ Βασιλείου για νὰ έξαπατήσουν και διαφθείρουν τοὺς ὑπηκόους της Αύτης Ὑψηλότητας και νὰ τοὺς παρασύρουν σὲ στάση και επανάσταση».

Σ' αὐτοὺς τοὺς προγραμμαμένους καθολικούς, απαγορεύεται νὰ ἀπομακρύνονται περισσότερο ἀπὸ «πέντε μίλια» ἀπὸ τὴν κατοικία τους. Σὲ περίπτωση παραβιάσεως της απαγορεύσεως αὐτῆς ἐφυλακίζονταν και ἔδλεπαν ὅλα τους τὰ ὑπάρχοντα νὰ δημεύονται ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά της. Ἦταν ἀρκετὸ νὰ διαβάσει κανένας αὐτὸ τὸ διάταγμα, για νὰ ἰδεῖ μέχρι ποῦ μπορεῖ νὰ φθάσει μιὰ κυβέρνηση, ὅταν θέλει νὰ κάνει ἀφόρητη τὴν ζωὴ των κοινοτήτων, των ὁποίων οι ὁπαδοὶ ἔχουν πέσει σὲ δυσμένεια.

«Ἐπὶ πλέον θεσπίζεται ἀπὸ τὴν παραπάνω έξουσία, ὅτι ἂν ὅλα τὰ ἄτομα, για τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν ὑποψίες ὅτι εἶναι ἰησουῖτες, ἱεροσπουδαστὲς ἢ χειροτονημένοι παπάδες, ἐρωτηθοῦν ἀπὸ μιὰν ὑπεύθυνη ἀρχὴ και ἀρνηθοῦν νὰ ἀπαντήσουν μὲ ἀκρίβεια και εἰλικρίνεια ἂν εἶναι ὄντως (ἰησουῖτες, ἱεροσπουδαστὲς ἢ παπάδες), γι' αὐτὴν τὴν ἀνυπακοή και τὴν ἀρνήσή τους θὰ σταλοῦν στὴ φυλακὴ ἀπὸ τὴν Ἀρχὴ που θὰ διενεργήσει τὴν ἀνάκριση και θὰ παραμείνουν στερούμενοι τοῦ δικαιώματος της ἀπολύσεως μὲ ἐγγύηση και ὁποιασδήποτε ἄλλης προσφυγῆς ἕως ὅτου ἂ-

παντήσουν μὲ εἰλικρίνεια και ἀκρίβεια στὶς ἐρωτήσεις που τοὺς ἐτέθηκαν».

Εἶναι ἱστορικὰ ἐπιβεβαιωμένο, ὅτι κανένας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς νόμους δὲν ἐπέτυχε τὸν σκοπὸ του. Πολλοὶ ἄνθρωποι διακινδύνευσαν, ὑπέφεραν, διώχθηκαν ἀπ' τὴν πατρίδα τους. Μποροῦμε μάλιστα νὰ ποῦμε ὅτι ἡ πατρίδα μας ὠφελήθηκε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς νόμους, γιατί οὐσιαστικὰ οἰκοδομήθηκε ἀπὸ τοὺς φυγάδες της Ἀγγλικῆς καταπίεσεως. Ἀλλὰ οὔτε ἡ ἴδια ἡ Ἀγγλία δὲν ὀφελήθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν πολιτικὴ καταπίεση. Οἱ κοινότητες που τέθηκαν ἐκτὸς νόμου δὲν ἐκμηδενίστηκαν, ἀλλὰ πολυμελεῖς τώρα, θεωροῦν ὅτι αὐτὰ τὰ καταπιεστικὰ μέτρα ἀπόδθηκαν περισσότερο, ὑπὲρ των επαναστάσεων παρὰ ὑπὲρ της καταστολῆς των. Ὅπως και νᾶναι, δὲν μποροῦμε νὰ ἀρνηθοῦμε ὅτι ἡ πιὸ ἡρεμὴ περίοδος στὴν ἱστορία της Ἀγγλίας, σπὸν ἔσωτερικὸ τομέα, εἶναι ἡ περίοδος που κύλησε ἀφοῦ ἀπερνήθηκε τὴν μέθοδο και τὴν ἐπιδίωξη της ἐπιβολῆς μιᾶς πίστες μὲ τὸν ὄρκο και τὴν καταπίεση.

ΙΧ.- Μετὰ τὴν Ἀμερικανικὴ Ἐπανάσταση, ἡ Ἀγγλία συνέχισε τὴν θέσπιση νόμων που ἀπαγόρευαν ὀρισμένες ὀργανώσεις και ἐπέβαλαν στὰ μέλη τους κυρώσεις. Ένας ἀπ' αὐτοὺς παρουσιάζει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον, έξ αιτίας των πολλῶν ὁμοιοτήτων που ἔχει μὲ τὸν ἐν λόγω νόμο. Εἶναι αὐτὸς που δημοσιεύθηκε τὸ 1799, μὲ τὸν τίτλο «Νόμος για τὴν ἀποτελεσματικὴ κατάργηση των ὀργανώσεων που δημιουργήθηκαν μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταρσία και τὴν προδοσία και για μιὰ ἀποτελεσματικὴ πρόληψη της προδοσίας και της ἀνταρσίας». Ἡ δικαιολογία που ἐπικαλιόντουσαν ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἦταν ἀνάλογη μὲ αὐτὴ που χρησιμοποιοῦν και σήμερα.

«Μιὰ δολία συνωμοσία έξυφαίνεται ἀπὸ πολὺ καιρό, σὲ συνεννόηση μὲ πρόσωπα που για ὀρισμένες χρονικὲς περιόδους εἶχαν κυβερνητικὴ έξουσία στὴ Γαλλία, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνατροπὴ των νόμων, τοῦ συντάγματος, της κυβερνήσεως και ὅλων των ὑπαρχουσῶν πολιτικῶν και Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν, τόσο στὴ Μ. Βρετανία, ὅσο και στὴν Ἱρλανδία».

Αὐτὸς ὁ νόμος πρόβλεπε τὴν ἐπέμβαση και ἀπαγόρευση των ὀργανώσεων που ἐκρίνοντο σαν «ὀργανώσεις και παράνομες συνωμοσίες». Ὅπως ὁ ἰδικὸς μας νόμος, περὶ ἐλέγχου των ἀνατρεπτικῶν ἐνεργειῶν, ὁ ἀγγλικὸς αὐτὸς νόμος πρόβλεπε ἕνα πλήρες σύστημα προστίμων, δημεύσεων, κυρώσεων και ποινῆ φυλακίσεως. Οἱ συζητήσεις που ἀκολούθησαν τὴν ψήφισή του, ἀφήνουν νὰ ἐμφανιστεῖ ἡ στενὴ ὁμοιότητα μεταξὺ τοῦ ἀγγλικοῦ Νόμου τοῦ 1799 και τοῦ δικοῦ μας Νόμου.

Στὶς ρίζες τοῦ νόμου τοῦ 1799, ὑπάρχει ὁ φόβος των ἀγγλικῶν κυβερνήσεων ὅτι ὁ λαὸς δὲν θὰ μείνει πιστὸς στὴν κυβέρνηση, ἂν ἐπιτραπεῖ στὰ μὲν σωματεῖα ἢ ἐλευθερία της συζητήσεως ἐπὶ των δημοσίων ὑποθέσεων, στοὺς δὲ ἀπλοὺς ἀνθρώπους ἢ ἐλευθερία τοῦ ν' ἀκοῦν και νὰ διαβάζουν αὐτὲς τίς συζη-

τήσεις. Ὁ Οὐίλλιαμ Πίτ ὁ νεώτερος, παρουσιάζοντας τὸ σχέδιο ποὺ θὰ ἔδινε ζωὴ σ' αὐτὸ τὸ νόμο, ἐξέφραζε τὸν φόβο πὼς οἱ ἀγῶνες ποὺ διοργανώνονται ἀπὸ ὀρισμένα σωματεία, καθὼς καὶ ἄλλες ἐκδηλώσεις κατοχυρωμένες ἀπὸ τὴν ἐλευθερίᾳ τῆς ἐκφράσεως, θὰ ἔχουν σὰν ἀποτέλεσμα «νὰ παρασύρουν τὴν προσοχὴ τῶν κατωτάτων στρωμάτων τοῦ λαοῦ σὲ συζητήσεις ὀλεθρίων θεμάτων, ποὺ θὰ περιορίσουν τὴν ὑποτακτικότητα τους καὶ θὰ γίνουν περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους, ἀποφασιστικοὶ γιὰ νὰ προχωρήσουν σὲ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα».

Οἱ διαμάχες οἱ ἀναφερόμενες σ' αὐτὸ τὸν ἀγγλικὸ νόμο, δείχνουν τὴν ἀληθινὴ φύση τῶν «ἐπαναστατικῶν» ἀρχῶν ποὺ ὑποστήριζαν τὰ σωματεία καὶ ποὺ κρίθηκαν ὅτι δικαίωναν τὴν κατάργησή τους. Οἱ ἀρχές αὐτές οὐσιαστικὰ ἀπαιτοῦσαν μιὰ κοινοβουλευτικὴ ἀνανέωση μὲ ἐτήσια σύνοδο τοῦ Κοινοβουλίου, γενίκευση τῆς ψήφου καὶ πραγματικὴ ἐθνικὴ ἀντιπροσωπεία, καθὼς καὶ τὴν κατάργησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ βασιλέα νὰ προβάλλει βέτο στὰ μέτρα ποὺ υἱοθετοῦσε τὸ Κοινοβούλιο.

Σ' αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν στιγμή ποὺ ἡ Ἀγγλία περνοῦσε τὴν κρίσιν τῆς τρομοκρατίας ἀπέναντι στοὺς «Ἰακωθίνους» μιὰ σκληρὴ μάχη διεξάγονταν στὴ χώρα μας γιὰ τὰ ἴδια προβλήματα μεταξὺ τῶν δύο κυρίως πολιτικῶν κομμάτων. Τὸ ὁμοσπονδιακὸ κόμμα ἤθελε νὰ θέσῃ ἐκτὸς νόμου τὸ κόμμα τοῦ Τζέφερσον μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι ἦταν κόμμα Ἰακωθίνων καὶ ἐκπροσωποῦσε, ὅπως καὶ ἐκεῖνο, μιὰ ἀπειλὴ γιὰ τὴν ἀσφάλειά μας. Φυσικὰ οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Τζέφερσον ἀντιτάσσονταν στὸ νὰ τεθοῦν ἐκτὸς νόμου καὶ σὲ κάθε περιοριστικὸ μέτρο τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου, τοῦ τύπου καὶ τοῦ συνέρχεσθαι. Ὁ Τζέφερσον ἐξέφρασε τὴν διαφορὰ τῶν δύο κομμάτων μὲ τὰ παρακάτω λόγια.

«Ἐμεῖς, τὰ δύο πολιτικὰ κόμματα, ἢ τὸ λιγώτερο τὰ τίμια στοιχεῖα τους, εἴμαστε συνειδητὰ σύμφωνα πάνω στὸν ἴδιο ἀντικειμενικὸ σκοπὸ, τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ.... Τὸ ἓνα φοβάται πρὶν ἀπ' ὅλα τὴν ἀμάθεια τοῦ λαοῦ, τὸ ἄλλο τὸν ἐγωϊσμὸ τῶν ἀνεξαρτήτων ἀπ' αὐτὸν κυβερνήσεων. Ποιό ἀπ' τὰ δύο ἔχει δίκιο; Αὐτὸ θὰ τὸ δείξουν ὁ χρόνος καὶ ἡ πείρα».

Αὕτῃ ἡ διαμάχη τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν μεθόδων, ἔληξε προσωρινῶς ὑπὲρ τῶν ὁμοσπονδιακῶν καὶ γνωρίσαμε τότε τὴν τραμερὴ ἐποχὴ τῶν νόμων γιὰ τοὺς ξένους καὶ γιὰ τὴν ἀνταρσία.

Οἱ νόμοι αὗτοὶ ποὺ ψηφίσθηκαν παρὰ τὴ σφοδρὴ ἀντιπολίτευση τῶν ὁπαδῶν τοῦ Τζέφερσον, διακηρύσσουν τὴν ἀνάγκη πὼς γιὰ νὰ προστατεύσουν τὴν ἀσφάλεια τοῦ ἔθνους, ἔπρεπε νὰ δώσουν στὸν Πρόεδρο ἀπεριόριστα δικαιώματα, ὥστε νὰ λάβει μέτρα γιὰ τοὺς ξένους καὶ νὰ περιορίσει τὶς ἀτομικὲς ἐλευθερίες τοῦ λόγου, τοῦ τύπου καὶ τοῦ συνέρχεσθαι.

Ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν τῶν νόμων, ἰδιαίτερὰ δὲ τοῦ νόμου «Πράξη ἀνταρσίας» ἄφησε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σκοτεινὲς κηλίδες στὴν ἱστορία τῶν ἐλευθεριῶν στὴν χώρα μας.

Λυποῦμαι πολὺ ποὺ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀναφερθῶ στὸ νόμο κατὰ τῆς ἀνταρσίας, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀντισυνταγματικότητα ἀνεγνωρίστηκε, μεταγενέστερα, ἀπὸ ὅλους ἂν καὶ ὁ νόμος τοῦτος δὲν ἔφθανε τόσο μακριὰ στὴν κατάργηση τῶν ἐλευθεριῶν, ποὺ ἐξασφάλιζε ἡ πρώτη διακήρυξη στοὺς Ἀμερικανοὺς πολίτες, ὅσο ὁ νόμος περὶ ἐλέγχου τῶν ἀνατρεπτικῶν ἐλευθεριῶν καὶ ὁ Νόμος Σμίθ. Ὁλο τὸ πάθος, ὅλη ἡ δημαγωγία, ὅλες οἱ προκαταλήψεις, δὲν κατόρθωσαν τὸ 1798 νὰ πείσουν τὰ μέλη τοῦ Κογκρέσσου νὰ ψηφίσουν τὴν ἐκτὸς νόμου θέσιν τοῦ κόμματος τοῦ Τζέφερσον. Κατηγοροῦσαν τότε τοὺς Ἰακωθίνους, δηλαδὴ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Τζέφερσον, μὲ τὶς ἴδιες κατηγορίες ποὺ κατηγοροῦν σήμερα τοὺς κομμουνιστές, δηλαδὴ ὅτι ὅπως ἐκεῖνοι ἦσαν ὑποτεταγμένοι, τελείως, στὴν Γαλλία, ἔτσι καὶ οἱ σημερινοὶ εἶναι ὑποτεταγμένοι στὴ Ρωσσία. Τὸ κατηγορητήριον μάλιστα ἐναντίον τῶν κομμουνιστῶν περιλαβαίνει τὶς ἴδιες φράσεις ποὺ περιεῖχε τὸ κατηγορητήριον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Οἱ Ἰακωθῖνοι, ἔλεγαν ἦσαν στρατολογημένοι καὶ ὑποτεταγμένοι σὲ μιὰ πειθαρχία ἄνευ προηγουμένου καὶ ὅσο μπορεῖ νὰ προβλέπει κανεὶς, ἓνα γεγονός, εἶναι βέβαιον, ὅτι οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Τζέφερσον θὰ λάβουν τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ καθεστῶτος, στὴν πρώτη εὐκαιρία. Τοὺς ἴδιους φόβους ἐκφράζουν σήμερα γιὰ νὰ καταργήσουν τὶς προσωπικὲς ἐλευθερίες τῶν Ἀμερικανῶν πολιτῶν. Ἔτσι ἡ πρῆλ. 2 τοῦ ἀρθροῦ 15 τοῦ νόμου περὶ ἐλέγχου τῶν ἀνατρεπτικῶν ἐνεργειῶν, διακηρύσσει ὅτι: «Τὸ Κομμουνιστικὸ Κίνημα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες εἶναι μιὰ ὁργάνωση ποὺ ἀριθμεῖ χιλιάδες ὁπαδοὺς ὑποτεταγμένους σὲ μιὰ σιδερένια πειθαρχία, οἱ ὁποῖοι περιμένουν τὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ ἀνατρέψουν μὲ τὴ βία τὴν κυβέρνηση τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν». Βέβαιον αὕτῃ ἡ δικαιολογία τῆς καταπίεσεως δὲν εἶναι κατασκευάσμα εἰδικῶς ἀμερικανικόν. Εἶναι τὸ ἴδιο πρόσχημα ποὺ χρησιμοποιήθηκε στὴν Ἀγγλία κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ Νόμου τοῦ 1799, τὸν ὁποῖον μνημονεύουμε παραπάνω. Ἐνα μέλος τοῦ Κοινοβουλίου, ὁ Κάρολος Ἀμποτ, ὑποστηρίζοντας τὴ θέσιν ἐκτὸς νόμου τῶν διαφόρων Ἐνώσεων ἐδήλωνε:

«Ὁ κακοποιὸς χαρακτήρας τῶν ἐκδηλώνεται ἀπὸ τὴν ἀναταραχὴ ποὺ διατηροῦν στὶς κατώτερες λαϊκὲς μάζες, τὶς ὁποῖες ἐνθαρύνουν νὰ λάβουν τὰ ὅπλα καὶ στὶς ὁποῖες προπαγανδίζουν ὅτι ἔχουν πολλοὺς ὁπαδοὺς καὶ ἀρχηγούς διασήμεους καὶ ἰσχυροὺς, ποὺ εἶναι μεθοδικὰ προετοιμασμένοι νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς κατάλληλης στιγμῆς γιὰ νὰ τεθοῦν ἐπὶ κεφαλῇς των».

Χ. Στὴν πραγματικότητα ἡ διὰ νόμου θέσιν ἐκτὸς νόμου τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, δὲν εἶναι, κρινόμενη ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ πλευρὰ, κάτι τὸ καινούργιον. Ἀντίθετα δὲν φανε-

ρώνει τίποτ' ἄλλο, παρὰ ὅτι ἡ χώρα μας υἰοθετεῖ τὴν μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ ἀντίθετες ἀπόψεις, ποὺ εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς παλαιᾶς καὶ ἐξαπλωμένης φιλονικείας μεταξὺ τῶν ἰδεολόγων, σχετικὰ μὲ τὸ πρόβλημα, ποιοῦ εἶδος διακυβερνήσεως εἶναι τὸ καλὺτερο γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῆς εὐτυχίας τοῦ λαοῦ. Ἡ ἀποψη ποὺ ἐπικράτησε στὴν παρούσα περίπτωσι, εἶναι ὅτι ἡ κυβέρνησις πρέπει νὰ ἔχει σχεδὸν ἀπεριόριστες ἐξουσίες. Ἡ ἄλλη ἀντίθετα ὑποστηρίζει, ὅτι οἱ ἐξουσίες τῆς κυβερνήσεως πρέπει νὰ εἶναι αὐστηρὰ καθωρισμένες. Ὁ Νόμος Σμιθ, καθὼς, ἐπίσης καὶ ὁ νόμος γιὰ τὸν ἔλεγχον τῶν ἀνατρεπτικῶν ἐνεργειῶν, υἰοθετεῖ τὴ γνώμη ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς κυβερνήσεως πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν τὴ δύναμή τους γιὰ νὰ περιορίζουν καὶ νὰ καταπνίγουν κάθε κριτικὴ γιὰ τὴν κυβέρνησις καὶ τὴν πολιτικὴ της. Ἡ ἀντίθετη γνώμη, μὲ τὴν ὁποίαν τὸ Κογκρέσσο δὲν συμφωνεῖ, ἐφαρμόζοντας αὐτοὺς τοὺς νόμους, ὑποστηρίζει ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς κυβερνήσεως δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν ποτὲ τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν κρατικὴ δύναμη γιὰ νὰ ἐμποδίζουν τὸν λαὸ ν' ἀκούει, νὰ ἐκφράζεται, νὰ δημοσιεύει τὶς ἐπικρίσεις του ἢ νὰ συνεργάζεται γιὰ νὰ ζητήσῃ μιὰ πολιτικὴ ἀλλαγὴ.

Ἐχω τὴν πεποίθησιν πῶς τὸ Σύνταγμα μας καθὼς καὶ ἡ διακήρυξις τῶν δικαιωμάτων, θέλουν νὰ δώσουν στὴν κυβέρνησις δικαιώματα αὐστηρῶς περιορισμένα. Οἱ συντάκτες τοῦ γνωρίζουν καλὰ, ἀπὸ τὴν ὀδυνηρὴν πείρα τους, τοὺς περιορισμοὺς τῆς ἐλευθερίας, τοὺς ὁποῖους ἀναπόφευκτα ἐπιβάλλει μιὰ Κυβέρνησις μὲ ἀπεριόριστα δικαιώματα. Μόνο μετὰ τὸν πόλεμον τῆς Ἀνεξαρτησίας οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἀποκτήσανε τὴν δυνατότητα νὰ ἐγκαθιδρύσουν μιὰ Κυβέρνησις τῆς ἀρεσκείας τους. Γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ ψηφίσανε Σύνταγμα ποὺ διακήρυξε τὴν ἀρχὴν τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐξουσιῶν τῆς ὁμοσπονδιακῆς Κυβερνήσεως. Δὲν ἀρκεσθήκανε ὅμως στὸ Σύνταγμα, ἀλλὰ θέλησαν νὰ δώσουν στίς ἐξουσίες τῆς Κυβερνήσεως πιὸ ἀκριβεῖς περιορισμοὺς καὶ πετύχανε τὴ Διακήρυξιν τῶν Δικαιωμάτων, τῆς ὁποίας οἱ θεμελιώδεις διατάξεις εἶναι οἱ ἐγγυήσεις γιὰ τὴν ἐξασφάλισιν, ἀπὸ τὸ πρῶτον ἄρθρον, μιᾶς πλήρους πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας.

Γνωρίζω καλὰ ὅτι τὰ ἀντιδημοκρατικὰ μέτρα δὲν ἀφοροῦν πρὸς τὸ παρὸν παρὰ τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα, ὅμως δὲν πρέπει νὰ πιστεύουμε ἀφελῶς, ὅτι ἡ χρησιμοποίησις τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ γιὰ τὴν συντριβὴν τῶν ἀντιπολιτευομένων τὴν Κυβέρνησιν, θὰ σταματήσει ἐκεῖ. Ἡ συντριβὴ ἑνὸς τμήματος τῆς ἀντιπολιτείας διὰ τοῦ περιορισμοῦ τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν, εἶναι ἓνας πολὺ εὐκαλὸς τρόπος γιὰ νὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ πιστεύσῃ ὅτι δὲν θὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ ἐναντίον ἄλλου τμήματος τῆς ἀντιπολιτείας.

Δέχομαι ὅτι κάποιος μπορεῖ νὰ βρεῖ ἰσχυρὰ ἐπιχειρήματα ποὺ νὰ ὑποστηρίζουν γενικὰ ὅτι οἱ κυβερνήσεις πρέπει νὰ ἔχουν τὴν ἐξου-

σίαν νὰ περιορίζουν τοὺς τρόπους ἐκφράσεως. Οἱ λόγοι αὗτοι ἔχουν ἀξίαν γιὰ τὶς χώρες ὅπου οἱ κυβερνήσεις δὲν ἐκπροσωποῦν τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ, γιὰτὶ ἡ ἱστορία δείχνει ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν συνηθίζουν νὰ δέχονται ἀδιαμαρτύρητα τὴν καταπίεσιν. Ὅταν δὲ οἱ διαμαρτυρίες τους ἐκδηλώνονται, ὁδηγοῦν σχεδὸν ἀναπόφευκτα σὲ λαϊκὰ ὀρμητικὰ κινήματα ποὺ ζητοῦν εἴτε νὰβάλουν τέλος σ' αὐτὴ τὴν καταπίεσιν εἴτε νὰ ἀλλάξουν κυβέρνησιν. Εἶναι φανερό ὅτι ὑπάρχουν καὶ σήμερον στὸν κόσμον κυβερνήσεις ποὺ ἔχουν ἀνάγκη νὰ ἐμποδίσουν αὐτὰς τὶς διαμαρτυρίες, γιὰτὶ πιθανῶς δὲν θὰ μπορούσαν νὰ σταθοῦν οὔτε μιὰ ἐβδομάδα, οὔτε μιὰ μέρα, ἂν δὲν εἶχαν τὴν δυνατότητα νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν ἀστυνομίαν τους γιὰ ἐκφοβισμόν, τὶς φυλακὰς τους γιὰ νὰ φυλακίζουν καὶ τὰ ἀποσπάσματα γιὰ νὰ ἐκτελοῦν αὐτοὺς ποὺ ἀντιπολιτεύονται. Στὶς χώρες αὐτὰς καταπιεστικὰ μέτρα ὅπως ὁ νόμος Σμιθ καὶ ὁ νόμος περὶ «ἐλέγχου τῶν ἀνατρεπτικῶν ἐνεργειῶν» εἶναι τελείως ἀπαραίτητα γιὰ νὰ στηρίζουν τοὺς τυράννους στὴν ἐξουσίαν, ἐναντίον ἐκείνων ποὺ ξεσκεπάζουν τὶς αὐθαιρεσίες τους.

Ἀλλὰ σὲ μιὰ δημοκρατίαν ὅπως ἡ δική μας, ὅχι μόνο οἱ νόμοι αὗτοι δὲν χρειάζονται, ἀλλὰ ἀποτελοῦν ἐπὶ πλέον μιὰ ἀπάραικτη προσβολὴ τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦ λαοῦ μας. Μαζὶ μὲ τοὺς συντάκτες τῆς πρώτης διακηρύξεως, πιστεύω καὶ ἐγὼ ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ ἀσφάλεια ἑνὸς ἔθνους ὅπως τοῦ δικοῦ μας, δὲν πρέπει νὰ στηρίζεται στὴν χρῆσιν τοῦ κυβερνητικοῦ καταναγκασμοῦ ποὺ ἀποβλέπει νὰ εὐθυγραμμίσῃ ὅλες τὶς γνώμες καὶ πεποιθήσεις στὴν αὐτὴ κατεύθυνσιν. Μὲ τὴν ἐπιβολὴν τέτοιων περιορισμῶν στὴ σκέψιν θὰ ἀποστεροῦνταν ὁ λαὸς μας ἀπὸ τὸ ἐλεύθερον πνεῦμα τῆς ἐξέλιξης καὶ προόδου ποὺ ἔφερε τὴ χώρα μας στὸ σημερινὸ της μεγαλεῖον. Ἡ διαιμόρφωσις τῆς κοινῆς γνώμης μέσω τῶν ὁμάδων, τῶν ὁργανώσεων, τῶν σωματείων, τῶν ἐνώσεων καὶ τῶν κομμάτων ἦταν καὶ παραμένει ἓνα σπουδαῖον στοιχεῖον τῆς δημοκρατικῆς μας κοινωνίας. Ὁργανώσεις ὅπως «τὰ τέκνα τῆς Ἐλευθερίας», συντελέσανε ἀποφασιστικὰ στὴν διαιμόρφωσιν τοῦ συναισθήματος ποὺ ὁδήγησε τοὺς λαοὺς τῶν ἀποικιῶν στὴν ἀπόφασίν τους, γιὰ τὴν δημιουργίαν ἑνὸς ἔθνους ἀνεξαρτήτου.

Ὁ πατέρας τοῦ Συντάγματός μας ὁ Τζέιμς Μάντισον, ἀναφερόμενος στὸν νόμον τῆς ἀνταρσίας ποὺ ἀποσκοποῦσε στὴ διάλυσιν τοῦ κόμματος τοῦ Τζέφερσον, ἔλεγε ὅτι ἂν ὁ νόμος αὐτὸς ἴσχυε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περιόδου ποὺ προηγήθηκε τῆς Ἐπαναστάσεως, οἱ ΗΠΑ θὰ εἶχαν σίγουρα παραμείνει στὴν κατάστασιν μιᾶς «ἐλλεινῆς ἀποικίας ποὺ θὰ στέναζε κάτω ἀπὸ τὸν ξένον ζυγόν».

Κατὰ τὴν γνώμην μου ἡ ἐσωτερικὴ ἀσφάλεια τῆς χώρας μας θὰ ἦτανε πιὸ ἐξησφαλισμένη, ἂν στηριζότανε στὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ, παρὰ στὸ φόβον τῆς κυβερνητικῆς ἐξουσίας.

Ἐπιμέλεια — ἀπόδοσις : Μηνᾶ Γαλέου